

Περὶ καθηκόντων τῶν ἱατρῶν, τῶν Κυβερνήσεων
καὶ τῶν ἀρρώστων ἐν καιρῷ ἐπιδημίᾳς
καὶ ἴδιως ἐν καιρῷ χολέρας.

Εἰς οὐδὲν ἄλλο ἵσως ἐπάγγελμα ἐπιβάλλονται ὑπὸ αὐτῶν
τῶν νόμων τῆς φύσεως τοσαῦτα σπουδαῖα καὶ ὑψηλὰ καθη-
κοντα ὅσα εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ ἐν καιρῷ μάλιστα ἐπι-
δημίας καὶ ἴδιως ἐν καιρῷ χολέρας. Τὸ «ἄγαπα τὸ πλησίον
συν ὡς σεαυτῷ» οὐδαμοῦ δύναται νὰ εὕη πρακτικωτέραν
ἐφαρμογὴν ἢ ὅσην ἐπὶ χολέρας ἀπασα τὴν κοινωνίαν ἐν και-
ρῷ ἐπιδημίᾳς δύοιαζει τὸν στρατὸν ἐν καιρῷ μάχης. Καθὼς δὲ
ἐν καιρῷ μάχης ὁ στρατηγὸς διὰ τῆς ἐμπειρίας του δύναται
καὶ ταύτην νὰ κερδίσῃ καὶ τοὺς στρατιώτας του νὰ σώσῃ καὶ
σωτήρ τῆς πατρίδος νὰ κηρυχθῇ, οὕτω καὶ ὁ ἱατρὸς ἐν καιρῷ
ἐπιδημίᾳς δύναται διὰ τῆς ἐγκαίσου συνδρομῆς του καὶ τοὺς
πάσχοντας του νὰ σώσῃ καὶ τὴν κοινωνίαν ν̄ ἀπαλλάξῃ τά-
χιστα ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας. Δικαίως ἀριστὸς σοφὸς Σειράχ εἶπεν
«ἐπιστήμη ἱατροῦ ἀνυψώσει κεφαλήν αὐτοῦ, καὶ ἔγατε ἥγε-
μορωκ θαυμασθήσεται, Κύριος ἔκτισεν ἐκ τῆς γῆς φάρμακα,
καὶ ἀνὴρ φρόνιμος οὐ προσοχθεῖ αὐτοῖς» (1).

Οἱ ἱατροὶ ἐν καιρῷ ἐπιδημίᾳς πρέπει νὰ σπουδάσῃ καλῶς τὸν
χαρακτῆρα αὐτῆς, καὶ νὰ ἔχῃ πρόχειρα ἀπαντα τὰ κατάλληλα
κατ’ αὐτῆς θοηθήματα· τότε δὲ δὲν πρέπει νὰ ἐπισκέπτηται
τοὺς πάσχοντας ἐπὶ τῇ ἔλπιζομένῃ ὑλικῇ ἀμοιβῇ, ἀλλὰ πρέπει
νὰ θεωρῇ ἐκυρτὸν ὡς τεταγμένον υπὸ τῆς θείας προνοίας νὰ ἐπι-
χέῃ βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Πανταχοῦ
λοιπὸν, ὅπου ἀν ἥθελε προσκληθῆ, πρέπει νὰ τρέχῃ μετὰ προ-
θυμίας καὶ οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐγκαταλιμπάνῃ τὸν ἀρ-
ρώστον, χωρὶς πρότερον νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἢ ἀνα-
κούφισίν τινα καὶ ἐλπίδα σωτηρίας, ἢ τούλαχιστον τὴν ὄφει-
λομένην εἰς πάντα πάσχοντα παρηγορίαν καὶ περιποίησιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κίνδυνος ἐν καιρῷ ἐπιδημίᾳς χολέρας εἴναι καὶ
μέγας καὶ κατεπείγων, καὶ ἐνίστε ἐκ τῆς ἐγκαίρου χρήσεως τῶν
καταλλήλων φαρμάκων ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ ἀρρώστου,
διὰ τοῦτο ὁ ἱατρὸς φρόνιμον εἴναι ἢ νὰ φέρῃ πάγυτοτε μαζί του

(1) Ἱὲ Σοφία Σειράχ. Κεφ. λη. εἴπεν νὰ τὸ οὔτε μετέβη τοῦ

ἢ νὰ ἔχῃ προχειρότατα τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα φάρμακα· ὅπου δὲ ὑπάρχουσιν ἐνδειγμένα νὰ τὰ μεταχειρίζηται ἀμέσως καὶ νὰ μὴ κάθηται ἄργος νὰ προσμείνῃ μέχρις οὗ κατασκευασθῶσι π. χ. ταῦτα ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ ἢ μέχρις οὗ προμηθευθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρρώστου, διότι πᾶσα στιγμὴ ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν, εἶναι ἀνεκτίμητος εἴς τε τὸν ἀρρώστον καὶ εἰς τὸν ἰατρόν.

Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι παρά τινι πάσχοντι χολέρᾳ ὁ ἰατρὸς ἐπιθυμεῖ νὰ μεταχειρίσθῃ τὰς ἐπιτρίψεις διὰ τοῦ ἐλασιστικῶδους μίγματος καὶ τῆς διαλειμένης κινήσης· ἀν μὴ φέρῃ ταῦτα μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἰατρὸς, ἢ τουλάχιστον ἀν δὲν τὰ ἔχῃ πρόχειρα, ἔως ὅτου γράψει τὴν συνταγὴν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν, καὶ ἔως ὅτου ἐτοιμάσῃ οὕτος τὰ φάρμακα καὶ ἔως ὅτου ἔλθωσι ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρρώστου, ἐνδέχεται νὰ παρέλθῃ τουλάχιστον ἥμισεία ὥρα· ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ πολλοὶ χολερικοὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀσφυξίας, καὶ τότε εἶναι τὸ αὐτὸν ὡς νὰ θέλῃ ὁ ἰατρὸς νὰ σιώσῃ ἀπηγγονισμένον.

Ἔτερον δὲ μέγα καθῆκον ἔχει ὁ ἰατρὸς ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας τὸ νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ ἀνευ ἀνάγκης πολὺ ἀπὸ τῆς οἰκίας του, ἢ τουλάχιστον τὸ νὰ γνωστοποιῇ ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια ἐνδέχεται νὰ εὑρεθῇ, ἀν ζητηθῇ, καὶ τὸ νὰ σπεύδῃ ἀμέσως εἰς βοηθείαν τοῦ ἀρρώστου, ἀμα προσκληθῇ. Οὐδέποτε ἐπιτρέπεται ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ διασκεδάζῃ εἰς θέατρα εἰς εύθυμίας καὶ εἰς συναναστροφάς, καὶ ιδίως οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἦναι εἰς κατάστασιν νὰ δώσῃ ἀμέσως τὴν κατάλληλον χειρα βοηθείας εἰς τὸν ἀρρώστον καθ' οἶναν δή ποτε ὥραν καὶ στιγμὴν καὶ ἀν ἥθελε προσκληθῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦτο οἱ εὔσυνείδητοι ἰατροί, καλῶς ποιοῦντες, ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας ἀναπαύονται καὶ ἐνδεδυμένοι, ὡσπερ οἱ καλοὶ στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται ἐν καιρῷ ἐκστρατείας.

Ἀναγκαῖον εἶναι ἐπίσης οἱ ἰατροὶ ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας καὶ νὰ συνέρχωνται καθ' ὥρισμένας ἢ καθ' ἀορίστους ἥμερας καὶ ὥρας ἐν ὥρισμένω τινὶ καταστήματι, ἵνα συγκοινωνῶσι πρὸς ἀλλήλους προφορικῶς τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς σκέψεις τῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐπιδημίας· διότι πολλάκις ἐξ ἀσημάντου τινὸς κατὰ τὸ φαινόμενον παρατηρήσεως δυνατὸν εἶναι νὰ ἔξαχθῃ μέγιστον συμπέρασμα ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιδημίας. Μετὰ δὲ τὴν παῦσιν τῆς ἐπιδημίας ἔχαστος ἰατρὸς

ἔχει καθῆκον νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τοῦ τύπου εἰλικρινῶς καὶ ἀπροσωπολήπτως τὰς παρατηρήσεις του. Ν' ἀδιαφορήσῃ δὲ καθ' ὄλοκληρίαν ἀνὴρ δεῖνα ἢ δεῖνα τροπὴ τῆς ἐπιδημίας, ἐπὶ τὰ χείρω ἢ ἐπὶ τὰ κρείτω προῆλθεν ἐκ σφαλμάτων ἢ ἐκ προνοίας τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς κοινωνίας; ἢ ἀτόμου τινὸς, χαίροντος τὴν συμπάθειαν ἢ τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ ιατροῦ. Μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον προάγεται ἡ ἐπιστήμη, μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον βοηθεῖται ὑπὸ τῶν ιατρῶν ἀποτελεσματικῶς ἡ ἀγθρωπότης.

Τὰ δὲ καθήκοντα τῶν πεπολιτισμένων Κυβερνήσεων ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας, δὲν τολμῶμεν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα διότι θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ φέρωμεν ὡς παράδειγμα τὴν πεφωτισμένην Κυβέρνησιν τοῦ Σουλτάνου, ἐν Κωνσταντινουπόλει τούλαχιστον, καὶ τότε φοβούμεθα πολὺ μὴ μᾶς ὀνομάσωσι φιλοτούρκους.

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης παρεξηγήσεως δημοσιεύομεν τὰ ἔξης ἐκ τοῦ ἀριθ. 471 τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει 'Ομορολας.

«ΜΙΑ ΛΗΘΕΙΑ.»

«Ἔδη, διότε ἡ βροτολογίδος νόσος προτεγγίζει νὰ ἔξαλειφθῇ καθ' ὄλοκληρίαν, ὁφείλομεν νὰ ῥίψωμεν τὸ βλέμμα πέριξ ημῶν, ὅπως ἴδωμεν τίνες οἱ πραγματικῶς εὐεργετήσαντες τὴν ἀνθρωπότητα.»

«Μία ἀλήθεια, μία μεγάλη καὶ ἀναντίρρητος ἀλήθεια εἶναι διτοῦ ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ ἐνεστώσει περιστάσει δὲν ηδύνατο νὰ προσενεχθῇ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευόσης πατρικῶτερον.»

«Διερμήνεις τῆς κοινῆς γνώμης, ἐκφράζομεν ζωηρὰ εύγνωμοσύνης αἰσθήματα πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ὃν τὰ δραστήρια μέτρα μεγάλως συνετέλεσαν πρὸς ἐλάττωσιν τῶν τῆς χολέρας θυμάτων.»

«Ιατροὶ δωρεάν, ιατρικὰ δωρεάν, καθαριότης καὶ τὰ τοιαῦτα ὁφείλονται τῇ Σ. Κυβερνήσει, ἵτις ἐδαπάνησε διὰ ταῦτα πάντα κολοσσαίας χρηματικὰς ποσότητας.»

«Ἄν ποτε ἔξεφράσθη ἀληθής καὶ δίκαιος ἔπαινος, οὗτος εἶναι ὁ σήμερον ἀποδιδόμενος εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν διὰ τὰ ἀληθῶς πατρικὰ καὶ φιλάνθρωπα μέτρα της.»

«Ἐπίσης ἔπαινου ἄξιος εἶναι καὶ ἡ Α. Εξ. ὁ ὑπουργὸς τῆς

στευνομένας, ὁ καὶ πρόβδος τῆς ἔξαμελοῦς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, δοτις ἔλαβεν ἀπαντα τὰ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἀπαιτούμενα μέτρα.»

«Ἡ ἔξαμελὴς ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν ὑποπροεδρείαν τοῦ Σκέννα ἐρένδη, εἰργάσθη μετὰ ζηλου καὶ αὐταπαρνήσεως τὰ μέγιστα τιμώσης αὐτῆν.»

«Ἐν ἑτέρῳ ἀρθρῷ θέλομεν ἐπαινέσει ἐπαξίως τὰ σωματεῖα καὶ τὰ ἄτομα, ἀτινα ἐν τῇ σημερινῇ περιστάτει εὐηργέτησαν τὴν δεινοπαθοῦσαν ἀνθρωπότητα.»

Ἄς πιστεύσωσι δέ τινες τῶν χριστιανικῶν Κυβερνήσεων δτὶ μόνον, δταν ἐκτιμᾶται ἡ ἀρετὴ καὶ ἀμείβηται ἡ ικανότης, προάγεται ἡ κοινωνία, καὶ οὐδέποτε δταν γίνηται ἀντίστροφος χρῆσις. τῆς ποιενῆς καὶ τῆς ἀμοιβῆς διότι τότε πᾶς τίμιος καὶ ικανὸς ψυχραίνεται καὶ ἀποσύρεται τούτων δὲ ἀποσυρομένων καὶ τῶν πονηρῶν πάντοτε προαγομένων, ἡ κοινωνία καὶ ἀν μὴ πάθῃ τι χεῖρον, μετασχηματίζεται ὅμως εἰς πονηροπολιτείαν· τὰς δὲ πονηροπολιτείας ἀποστρέφεται σήμερον δ ἀληθής πολιτισμὸς, ὡς ζητῶν πράγματα καὶ οὐχὶ τίτλους ξηρούς, ἀπονεμομένους κατὰ τὰς διαθέσεις τῶν κυβερνήσεων, καὶ ἀποκαλεῖ αὐτὰς ἀσυνέτους ἢ ἀδηριτικάς.

Ἡ φρόνιμος ἐν Κωνσταντινουπόλει Κυβέρνητις τοῦ Σουλτάνου, ἐνσκηψάσης ἐκεῖ τῆς χολέρας, οὐδένα ίατρὸν παρεπίκρανεν ἢ παρηγκόνισεν, ἀλλὰ πῆσαν ικανότητα καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἐτοποθέτησε καταλλήλως, παρέσχε δέ τὸ δικαίωμα εἰς πάρτα ἀνεξαρέτως ίατρὸν νὰ χορηγῇ τοῖς ἐνδεέσι δωρεὰν φάρμακα εἰς λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως. Τοὺς δὲ ρίψασπιδας ίατροὺς ἢ φαρμακοπώλας προεκήρυξεν ἐπισήμως δτὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπιδημίας θὰ στιγματίσῃ καὶ μάλιστα θὰ τιμωρήσῃ, ἀφαιροῦσα τὴν ἀδειαν τῆς ἔξασκησεως τοῦ ἐπαγγέλματος· τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἀν μητῶσι καὶ αἱ ἄλλαι χριστιανικαὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Κυβερνήσεις, εἰς δσων τὰς ἐπικρατείας ἐνέσκηψε δυστυχῶ; ἡ χολέρα, πιστεύομεν, δτὶ ταχέως θ ἀπαλλαγῶμεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τῆς θεοστυγοῦς ταύτης μάστιγος. Περιττὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν δτὶ δσα ἔγραψαμεν ἐν ταῦθα οὐδόλως ἀνάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν· διότι εὔτυχῶς ἐνταῦθα δέν ἐνέσκηψεν εἰσέτι ἡ χολέρα.

Καὶ ταῦτα μὲν πρέπει νὰ πράττωσι κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν οἱ ίατροὶ καὶ αἱ Κυβερνήσεις ἐν καιρῷ ἐπιδημίας χολέρας οἱ

δὲ μὴ ιατροὶ ή οἱ ὑποκείμενοι εἰς πάθησιν, πλὴν τῆς ἀναγκαῖας διαίτης καὶ ἀταραξίας τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν φρονίμων ἔξεων, περὶ ὧν ἀπασῶν ἐγράψαμεν ἄλλοτε τὰ δέοντα (1), πλὴν, λέγομεν τούτων, πρέπει ἐν πάσῃ οἷᾳ δή ποτε ἔστω καὶ τῇ ἐλαχίστῃ παρεκτροπῇ τῆς συνήθους αὐτοῖς καλῆς καταστάσεως τῆς ύγείας, ἀμέσως νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸν ιατρὸν καὶ προσκαλῶσιν αὐτὸν ἐγκαίρως, διότι ἄλλως καὶ ὀλιγίστων στιγμῶν ἀναβολὴ ἐνδέχεται νὰ γείνῃ παραίτιος διακινδυνεύεταις τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀρρώστου· ἀφιχθέντος δὲ τοῦ ιατροῦ, ἂν μὲν οὕτος θεωρήσῃ ἀναγκαῖον νὰ ἐπιχειρήσῃ ιδίαις χερσὶ τὴν θεραπείαν ἢ τούλαχιστον νὰ ἐκτελεσθῇ αὐτῇ ἐνώπιόν του, οἱ περὶ τὸν πάσχοντα πρέπει νὰ ἐκτελῶσιν ἀμέσως καὶ μετὰ προθυμίας, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιρρήσεως καὶ ἀναβολῆς τὰς παραγγελίας τοῦ ιατροῦ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο εἶναι εἰς τὸν ιατρὸν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης δυσχερέστερον καὶ ἀηδέστερον τῶν ἀντιρρήσεων καὶ δισταγμῶν, τῶν παρουσιαζομένων ἐκ μέρους τοῦ ἀρρώστου ἢ τῶν περὶ αὐτόν. Η ἐλαχίστη ἀντιρρήσις εἰς τὰ καθ' αὐτὸν ιατρικὰ καθήκοντα, ὁ ἐλάχιστος δισταγμὸς καὶ ἡ ἐλαχίστη δυσπιστία ἀποθαρρύνει τὸν φιλότιμον καὶ φιλάνθρωπον ιατρὸν· πᾶσα δὲ ἀποθάρρυνσις ἐν τοιαύτῃ περιστάσει εἴτε ἐκ μέρους τοῦ ιατροῦ, εἴτε ἐκ μέρους τῶν περὶ τὸν ἀρρώστον ἀποθαίνει πάντοτε πρὸς θλάβην αὐτοῦ καὶ ἐνίστε μάλιστα γίνεται παραίτιος ὀλέθρου· δυοῖν θάτερον ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἢ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἐμπιστούντης εἰς τὸν ιατρὸν, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἐκτελῶνται κατὰ γράμμα σῶμαί τοις παραγγελίαις αὐτοῦ, ἢ ἀν ὑπάρχῃ ὁ ἐλάχιστος δισταγμὸς, οἱ ἀρρώστοι πρέπει νὰ μὴ καταφεύγωσιν εἰς αὐτὸν, ἀλλ' εἰς ἄλλον ιατρὸν, τοῦ ὅποιου ὅμως ἐπίσης πρέπει νὰ ἐκτελῶσι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὰς παραγγελίας.

Ἄν δὲ ὁ ιατρὸς δὲν νομίσῃ ἀναγκηῖον ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ ιδίαις χερσὶ τὴν θεραπείαν, ὁ ἀρρώστος καὶ ιδίως οἱ περὶ αὐτὸν, πρέπει νὰ προσέξωσι μεγάλως εἰς τὰς παραγγελίας τοῦ ιατροῦ, καὶ νὰ ἐκτελῶσι ταύτας κατὰ γράμμα. Εἴναι κατρῷ ἐπιδημίας οὐδόλως πρέπει νὰ ἀστειεύωνται οἱ ἀρρώστοι καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς μὲ τὰς παραγγελίας τῶν ιατρῶν, καὶ νὰ ἐφαρμόζωσι τὸ κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν «οὔτε διὰ τοῦ πνευματο-

(1) ίδε Μελίσσης Ἀθηνῶν τόμ. 6'. σελ. 288—291.

κοῦ, οὐτε δλα τοῦ ἰατροῦ· διότι ἐκ τῆς ἐλαχίστης παρεκτρο-
πῆς ἡ παρεξηγήσεως τῶν παραγγελιῶν τοῦ ἰατροῦ, ἐνδέχεται νὰ
διακινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου. Οὐδέποτε θελομεν λησμο-
νήσει, ὅτι ἐκ μικρᾶς τινος παρεκτροπῆς τῶν παραγγελιῶν μας,
ἐπὶ τῆς ἀναρρώσεως μάλιστα, ἀπωλέσαμέν ποτε λεχωΐδα, τὴν
ὅποιαν ἐσώσαμεν ἐξ ἐπιλογίου πυρετοῦ. Παρ' αὐτῇ ἐπὶ τῆς
ἀναρρώσεως παρηγγείλαμεν ἀπλοῦν μαλακτικὸν κλύσμα ἐκ νε-
ροῦ μαλάχης, ἔλαιον καὶ ὄλιγου μέλιτος· ἡ παρὰ τὴν παραγ-
γελίαν ἡμῶν προσθήκη ἐνὸς κοχλιαρίου ἄλατος ἐν τῷ κλύσματι
προὔξενησε μετὰ τὴν ἐντελῆ ἵσιν τοῦ ἐπιλογίου πυρετοῦ τὸ
μὲν πρῶτον δυσεντερίαν, ἔπειτα δὲ καὶ μητρίτιδα, ἐνεκά τῶν
ὅποιων καὶ ἀπεβίωσεν ἡ ἀρρώστος, καίτοι διασωθεῖσα ὑπὸ τοῦ
ἐπιλογίου πυρετοῦ.

Περὶ ἀρχαιότητος τῆς χολέρας.

(Ἐπιστολὴ I. ΒΕΑΚΗ).

Πραγματευθέντες ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὅσον ἔνεστι συν-
τόμως καὶ εὐχρινῶς τὰ περὶ χολέρας, ἀνηγάγομεν τὴν γνωστὴν
ὑπαρξίαν αὐτῆς μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱπποκράτους, ἀλλ' ὁ ἀξιό-
τιμος ἡμῶν φίλος Κύριος Ι. Βεάκης, δικηγόρος ἐν Σύρῳ, ἀνεῦρε
τὴν ὑπαρξίαν αὐτῆς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ιερᾷ Βιβλῳ. Ἐκφράζοντες
ἐνταῦθα τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον Βεάκην διὰ
τὴν πολύτεμον τῷ ὅντε ταύτην παραπομπήν του, αἰτοῦμεν
παρὰ μὲν τῶν ἀναγνωστῶν συγγνώμην νὰ δημοσιεύσωμεν ὅλο-
κληρον τὴν περὶ τούτου ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Βεάκη, παρὰ δὲ
τοῦ ἀξιοτίμου τούτου ἡμῶν φίλου τοῦ ν' ἀποποιηθῶμεν ἐπὶ τοῦ
παρόντος τούλαχιστον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐχῆς του. Ἄλλοι
καἱροὶ καὶ ἄλλοι τόποι καὶ ἄλλαι περιστάσεις καθ' Ἄ οἱ ἐπι-
στήμονες, ἀσχολούμενοι μετὰ ζῆλου εἰς τὴν λύσιν τοιούτων ζη-
τημάτων, πολλάκις αὐτοὶ μὲν λησμονοῦσι καὶ ἔσωτοὺς, ἀλλ' ἡ
κοινωνία τοὺς ἐνθυμεῖται καὶ δὲν τοὺς παραμελεῖ· παρ' ἡμῖν δὲ
δυστυχῶς σήμερον τούλαχιστον ἐλλείπουσι φεῦ! οἱ καἱροὶ καὶ
αἱ περιστάσεις αὗται. Όθεν ἡμεῖς μὲν κηρύζομεν, δτι ἀδυνατοῦ-
μεν νὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς λύσεως τοιούτου ζητήματος. Εὐχόμεθα
δὲ νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς λύσεως τούτου ἄλλοι ικανώτεροι καὶ εὐ-